

РЕШЕНИЕ

№ 11069

гр. София, 27.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 27 СЪСТАВ, в публично заседание на петнадесети юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **ДИМИТЪР К. ДЕМИРЕВ**

при участието на секретаря **ВАЛЕРИЯ Й. ДИМИТРОВА**
като разглежда докладваното от **ДИМИТЪР К. ДЕМИРЕВ** Гражданско дело № 20231110112619 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 422 ГПК.

С искова молба „С-----“ АД е предявило против А. Д. Т. положителни установителни иски по реда на чл. 422 ГПК с правно основание чл. 32 от Наредба № 4/19.04.2004 г. вр. чл. 1, ал. 2 ЗРВКУ, вр. чл. 200 ЗЗД, вр. чл. 198о, ал. 1 ЗВ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, с които се иска да бъде признато за установено, че ответницата дължи суми, за които е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК по ч.гр.д. № 62559/2022 г.

Ищецът твърди, че между него и ответницата, в качеството на потребител, в възникнало облигационно правоотношение по предоставяне на В и К услуги на имот с адрес: гр. С-----, договорна сметка № -----, за имота – *****, като за периода от 19.10.2021 г. до 17.07.2022 г. били ползвани В и К услуги на стойност 1296,45 лв., които не били заплатени, като била начислена и мораторна лихва от 0,25 лв. за периода от 19.11.2021 г. до 17.07.2022 г.

Съобщение с указания по чл.131 ГПК е изпратено до ответницата, която в срок е подала отговор, в който намира исковата молба за неоснователна, като твърди, че ищецът не е доставял В и К услуги до имота, които да отговарят на претендираната цена. Оспорва се отчитането на доставяните В и К услуги. Твърди се, че имотът не бил обитаван, съответно вода не е потребявана. Твърди, че не са били налице основания за служебно начисляване на цена на услуги, не били отчетени водомерите. Прави възражение за погасяване на вземанията по давност.

Софийският районен съд, след като взе предвид становищата на страните и ангажираните по делото доказателства, преценени поотделно и в тяхната съвкупност, намери за установено следното от фактическа и правна страна:

Предявени са по реда на чл. 422 ГПК положителни установителни иски с правно основание чл. 32 от Наредба № 4/19.04.2004 г. вр. чл. 1, ал. 2 ЗРВКУ, вр. чл. 200 ЗЗД, вр. чл. 198о, ал. 1 ЗВ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

С доклада по делото съдът е разпределил в тежест на доказване на ищеца:

наличието на действително правоотношение по договор за продажба (доставка) на ВиК услуги - за доставка на питейна вода, за отвеждането на отпадъчни води, за пречистване на отпадъчни води, по силата на което продавачът се е задължил да прехвърли правото на собственост върху процесните стоки и да ги предаде, а купувачът да ги получи и да заплати уговорената продажна цена и продавачът да е доставил ВиК услуги - за доставка на питейна вода, за отвеждането на отпадъчни води, за пречистване на отпадъчни води в твърдяното количество на купувача. Съдът е обявил за служебно известни Общите условия на В и К услуги на потребителите от „С-----“ АД

От приложеното по делото ч.гр.д. №62559/2022 г. по описа на СРС, 27 състав, се установява, че същото е образувано по депозирано на 17.11.2022 г. заявление по чл. 410 ГПК от „С-----“ АД срещу А. Д. Т.. Съдът уважава в цялост заявлението и на 25.11.2022 г. издава заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК срещу длъжника за сумата от 1296,45 лв. за предоставени ВиК услуги за имота на адрес гр. С-----, за периода от 19.10.2021 г. до 17.07.2022 г., ведно със законната лихва от 17.11.2022 г. до изплащане на вземането, мораторна лихва от 19.11.2021 г. до 17.07.2022. в размер на 0,25 лв., държавна такса от 25,93 лв. и юрисконсултско възнаграждение от 50 лв.

Съгласно чл. 193 от Закона за водите (ЗВ), обществените отношения, свързани с услугите за водоснабдяване и канализация, се уреждат със Закона за регулиране на водоснабдителните и канализационните услуги (ЗРВКУ), при спазване изискванията на този закон. Според нормата на чл. 1, ал. 2 от (ЗРВКУ), водоснабдителните и канализационните (В и К) услуги са тези по пречистване и доставка на вода за питейно-битови, промишлени и други нужди, отвеждане и пречистване на отпадъчните и дъждовните води от имотите на потребителите в урбанизираните територии (населените места и селищните образувания), както и дейностите по изграждането, поддържането и експлоатацията на водоснабдителните и канализационните системи, включително на пречиствателните станции и другите съоръжения. Според дадената в § 1, т. 2, б. "б" от ДР на ЗРВКУ легална дефиниция на понятието "потребители на В и К услуги", това са юридически или физически лица - собственици или ползватели на имоти в етажната собственост. В разпоредбата на чл. 3, ал. 1 от приложимата Наредба № 4 от 14.09.2004 г. за условията и реда за присъединяване на потребителите и за ползване на водоснабдителните и канализационните системи (наричана за краткост в настоящото изложение Наредбата) е указано, че потребители на услугите В и К са собствениците и лицата, на които е учредено вещно право на строеж или право на ползване на жилища и нежилищни имоти в сгради - етажна собственост (в този смисъл е и чл. 2, ал. 1 от Общите условия на ищеца). Получаването на тези услуги се осъществява при публично известни общи условия, предложени от оператора и одобрени от собственика на В и К системи и от съответния регулаторен орган, които общи условия влизат в сила в едномесечен срок от публикуването им в централен ежедневник - чл. 8, ал. 1 и ал. 3 от Наредбата.

При съобразяване на цитираните нормативни разпоредби и на събраните в процеса доказателства се налага извод, че ответницата е имала качеството потребител на В и К услуги по смисъла на § 1, ал. 1, т. 2, б. "б" от ДР на ЗРВКУ и чл. 3, ал. 1, т. 1 вр. ал. 2, т. 1 от Наредба № 4/14.09.2004 г. през исковия период. Съгласно чл. 59, ал. 4 ЗКИР партията на недвижим имот е документ с оповестително действие. Тя няма характер на доказателство за вписаните факти, обстоятелства и права. Видно от приетата по делото справка чрез отдалечен достъп по данни за имота, находящ се в гр.

С-----, относно същият е извършено вписване за прехвърляне на правото на собственост върху ответницата на 31.07.2000 г. Макар и вписаното обстоятелство да не обвързва съда с материална доказателствена сила, доколкото не е налице оспорване досежно правото на собственост върху посочения недвижим имот и не са вписани други обстоятелства, съдът намира, че ответницата е била собственик през исковия период, от което съдът достига до изложения по-горе правен извод. От друга страна, съгласно чл.2, ал.5 ЗКИР данните за правото на собственост върху недвижимите имоти са доказателство за обстоятелствата, за които се отнасят до доказване на противното и доколкото източникът на тези данни има доказателствено значение (така и Решение № 262485/25.07.2022г. по в.гр.д. № 10256/2020г. по описа на СГС, II-А състав и Решение № 261523 от 05.05.2022 г. по в. гр. д. № 15994 / 2019 г. на Възз. IV-б. състав на Софийски градски съд), следва, че от приетата по делото справка ИКАР се установява, че е налице е доказателство за вписан в имотния регистър по персоналната партида на ответницата нотариален акт за правото на собственост на процесния имот. Оттук съдът приема за доказано, че ответницата е потребител на ВиК услуги по неформален договор за продажба на ВиК услуги за битови нужди с включените в него права и задължения, съгласно приложимите Общи условия, обявени за служебно известни с доклада по делото.

Спорът се концентрира около доставяне, съответно стойността на твърдените от ищеца ВиК услуги - за доставка на питейна вода, за отвеждането на отпадъчни води, за пречистване на отпадъчни води в твърдяното количество, съответно има ли суми погасени по давност.

За доказване реалната доставка и остойностяването на ВиК услуги по делото са приети и неоспорени заключения по допусната комплексна съдебно-техническа и счетоводна експертиза, които съдът кредитира като обективни и компетентно изготвени.

От заключението в съдебно-техническата част се установява, че ищецът е доставял ВиК услуги до процесния имот, като количеството за процесния период е на стойност от **1228,98 лв.**, определено въз основа на реално измерено количество изразходвана вода от водоснабдителната система на оператора, на всеки три месеца, а в междинните месеци е начислявана усреднена консумация от предходни периоди, съгласно чл. 35, ал. 2 от Наредба 4/2004 г. Не е съставян протокол по чл. 35, ал. 5 от Наредбата и отчитането не е било по реда на чл. 35, ал. 6, съответно чл. 30 и чл. 32 от Наредбата. От заключението на вещото лице се установява, че сумата е определена от дружеството в съответствие с предоставените количества и с утвърдените от КЕВР цени и е отразена в 13 бр. фактури. От съдебно-счетоводната част на заключението се установява, че размерът на задълженията за процесния период възлизал на **1228,98 лв.** главница и **28,85 лв.** законна лихва.

С оглед горното, съдът приема за доказано, че през процесния период страните са били в облигационни отношения, като ищецът е доказал извършени ВиК услуги, остойностени на **1228,98 лв.**, с оглед приетото заключение в съдебно-техническата част, от което следва, че главният иск е частично основателен, като за горницата над 1228,98 лв. до пълния размер от 1296,45 лв. искът е неоснователен. Мораторната лихва се равнява на 28,85 лв., с оглед приетото заключение в съдебно-техническата част, от което следва, че акцесорният иск за сумата от 0,25 лв. е изцяло основателен.

По възражението за давност – съдът намира същото за неоснователно, защото вземанията за ВиК услуги представляват периодични такива и се погасяват с тригодишна давност по чл.111, б. „в“ ЗЗД – с оглед тълкуването дадено в ТР

3/18.05.2012г. по т.д.т. № 3/2011г. на ОСГТК на ВКС, която се прекъсва с „предявяване на иск“ по см. на чл.116, б. „б“ пр. 1 ЗЗД. Вземането от страна на ищеца е било претендирано със заявление за издаване на заповед по чл. 410 ГПК от 17.11.2022 г., като след подадено в срок възражение по чл. 414 е предявен настоящият иск по реда на чл. 422 ГПК. В чл. 422, ал. 1 ГПК е уредена фикция, че „искът се смята предявен от момента на подаване на заявлението“, с оглед на което се приема, че към 17.11.2022 г. не е изтекла погасителната давност за вземането, което е за периода от 19.10.2021 г. до 17.07.2022 г.

По разноските:

С право на разноски разполагат двете страни, като са претендирани само от ищеца, който е доказал сторени разноски в исковото производство в размер на 25,93 лв. за д.т., разноски за юрисконсултско възнаграждение, което съдът определи в размер на 100 лв., както и разноски за депозит за допуснатата КСТСЧЕ в размер на 600 лв. или общо 725,93лв. По ч.гр.д. № 62559/2022 г. на ищеца са присъдени разноски в размер на 25,93 лв. за д.т. и 50 лв. за юрисконсултско възнаграждение или общо 75.93лв. С оглед частичната основателност на иска, следва да се присъдят разноски в общ размер на **760,14лв.**

Така мотивиран съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявените от „С-----“ АД, ЕИК: ----, с адрес: гр. С----- III -----, положителни установителни искове реда на чл. 422 ГПК с правно основание чл. 32 от Наредба № 4/19.04.2004 г. вр. чл. 1, ал. 2 ЗРВКУ, вр. чл. 200 ЗЗД, вр. чл. 198о, ал. 1 ЗВ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД против А. Д. Т., ЕГН: *****, с адрес гр. С-----, че последната дължи сумата от **1228,98 лв.**, представляваща неизплатена сума за предоставени ВиК услуги за имот на адрес гр. С-----, за периода от 19.10.2021 г. до 17.07.2022 г., ведно със законна лихва от 17.11.2022 г. до изплащане на вземането, както и сумата от **0,25 лв.**, представляваща мораторна лихва за периода от 19.11.2021 г. до 17.07.2022 г., за които суми има издадена Заповед № 34025 за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 25.11.2022 г. по ч.гр.д. № 62559/2022 г. по описа на СРС, 27 състав, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за главница за разликата над уважената част до пълния претендиран размер от 1296,45 лв.

ОСЪЖДА на основание чл.78, ал. 1 вр. ал. 8 ГПК А. Д. Т., с ЕГН: *****, с адрес гр. С-----, да заплати на „С-----“ АД, ЕИК: ----, с адрес: гр. С----- III -----, разноски по делото в общ размер на **760,14лв.**

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред СГС в двуседмичен срок от връчването.

Съдия при Софийски районен съд: _____